

KAPITOLA PRVÁ

Jazero bolo začarované. Mimo akýchkoľvek pochybností.

Po prvé, ležalo tesne vedľa ústia zakliatej doliny Cwm Pwcca, doliny tajomnej, večne zahalenej hmlou, vychýrenej čarami a magickými javmi.

Po druhé, stačilo sa pozrieť.

Vodná plocha bola hlboko, sýto a nezmútene modrá, doslova ako vybrúsený zafír. Bola hladučká ako zrkadlo, až do takej miery, že štíty masívu Y Wyddfa, čo sa v nej odrážali, vyzerali v tom odraze krajšie ako v skutočnosti. Od jazera vial osviežujúci chladný vánok, no dôstojné ticho nekalilo nič, ani plesknutie ryby či zaškriekanie vodného vtáka.

Rytiera striaslo od toho zvláštneho dojmu. Namiesto toho, aby pokračoval v jazde po horskom chrbte, však zvrtol koňa nadol, k jazeru. Ako ho len priťahovala magnetická moc čara, čo driemalo tam dole, na dne, v hlbine. Kôň kráčal placho pomedzi roztrieštené skaly, tichým odfrkávaním dával najavo, že aj on cíti magickú auru.

Keď rytier zišiel dole na breh, zosadol z koňa. So žrebcom za sebou pristúpil celkom k okraju vody, kde sa drobná vlnka hrala s pestrofarebnými okruhliakmi.

Kľakol si, drôtená košeľa zašramotila. Do spojených dlaní nabral vodu,

čím vyplašil rybičky, malé a živé ako ihličky. Pil opatrne a pomaly, od ľadovo studenej vody mu trpeli pery aj jazyk, rozboleli ho zuby.

Keď znovu naberal vodu, dorazil k nemu zvuk; niesol sa ponad hladinu jazera. Zdvihol hlavu. Kôň odfrkol, ako keby potvrdzoval, že to začul aj on.

Nastražil uši. Nie, nebola to ilúzia. To, čo počul, bol spev. Ženský. Či skôr dievčenský.

Rytier – ako všetci rytieri – vyrástol na piesňach bardov a na rytierskych príbehoch. A v tých, v deviatich prípadoch z desiatich, dievčenský spev alebo volanie znamenali iba vábenie a rytieri, čo sa za ním vydali, spravidla uviazli v pasci. Nezriedka smrteľnej.

Zvedavosť ho však premohla. Rytier mal, koniec koncov, ešte len devätnásť. Bol mimoriadne odvážny a veľmi nerozvážny. Preslávil sa jedným, všeobecne známy bol podľa druhého.

Presvedčil sa, či sa meč dobre šmýka z pošvy, potom potiahol koňa a vybral sa po brehu tam, odkiaľ zaznieval spev. Nemusel ísť ďaleko.

Pobrežie bolo posiate bludnými balvanmi, celkom čiernymi, vyhladenými tak, až sa ligotali, človek by povedal, že to sú hračky obrov, nedbanlivo sem nahádzané a zabudnuté po bujarej zábave. Iné ležali vo vode jazera, černeli sa tesne pod priezračnou hladinou. Niektoré vyčnievali nad vodu, omývané vlnami vyzerali ako chrby leviatanov. No najviac balvanov ležalo na brehu, od okraja jazera až po les. Viaceré, ponorené v piesku, vyčnievali len čiastočne, ponechávali na predstavivosť, aké veľké sú v skutočnosti.

Spev, čo rytier počul, doliehal práve od tých pobrežných. No spievajúce dievča zostávalo neviditeľné. Potiahol koňa, pričom ho pridržiaval za ohlávku a nozdry, aby neerdžal a neodfrkoval.

Šaty dievčiny ležali na jednom z balvanov vyčnievajúcich z vody – tento bol plochý ako stôl. Ona sama, nahá, ponorená po pás, sa umývala, čľapkala sa vo vode, a pritom si pospevovala. Rytier jednotlivé slová nerozpoznal.

A nečudo.

Dievčina, a na to by hádam staval hlavu, nebol človek z mäsa a kostí. Svedčilo o tom útle telo, čudná farba vlasov, hlas. Bol si istý, že keby sa otočila, uvidel by veľké mandľové oči. A keby si odhrnula popolavé vlasy, zazrel by ostré, špicato zakončené ušné lalôčky.

Bola to obyvateľka Faërie. Víla. Jedna z Tylwath Tég. Jedna z tých, ktoré Piktovia a Íri nazývali Daoine Sidhe, Národ Hôr. Jedna z tých, ktorých Sasi nazývali elfovia.

Dievča na chvíľu prestalo spievať, ponorilo sa až po krk, kýchlo, zaprskalo a celkom obyčajne zahromžilo. Rytiera to však nepomýlilo. Víly, ako je všeobecne známe, vedia nadávať v ľudskej reči. Neraz oveľa škaredšie ako koniari. A veľmi často takéto zahromženie znamenalo iba úvod k nejakému zlomyselnému žartu, aké víly s obľubou vystrájajú – napríklad zväčšiť niekomu nos do veľkosti šalátovej uhorky alebo zmenšiť niekomu mužstvo na rozmery zrnka hrachu.

Rytiera nepriťahovala ani prvá, ani druhá eventualita. Už-už sa chystal diskrétno zacúvať, keď ho zrazu prezradil kôň. Nie, nie jeho vlastný žrebec, ktorý sa správal pokojne a ticho ako myška. Prezradil ho vílin kôň, vraná kobyľa, ktorú si spočiatku rytier medzi balvanmi nevšimol. Teraz smolne čierna kobyľka prehrabla kopytom štrk a zaerdžala na privítanie. Rytierov žrebec trhol hlavou a zdvorilo odpovedal. Ponad vodu sa niesla ozvena toho zvuku.

Víla vyskočila z vody, na chvíľku sa predviedla rytierovi v celej svojej oku milej kráse. Vrhla sa ku skale, na ktorej ležal jej odev. No namiesto toho, aby schmatla nejakú košielku a skromne sa zahalila, elfka uchopila meč, vytrhla ho z pošvy a mimoriadne efektne ním zavírla vo vzduchu. Trvalo to len krátku chvíľku, potom si víla čupla či klákla, skryla sa do vody až po nos, nad hladinou držala len vystretú ruku s mečom.

Rytiera to zaskočilo, pustil uzdu a zohol koleno, aby pokľakol na mokrom piesku. Hneď totiž pochopil, koho to má pred sebou.

– Buď pozdravená, – zabľabotal a vystrel ruky. – Je to pre mňa veľká česť... Veľká pocta, ó, Pani Jazera. Ten meč prijímam...

– A čo takto vstať z kolien a otočiť sa? – vystrčila víla tvár nad vodu. – Čo takto prestať zízat? A nechať ma obliecť sa?

Poslúchol.

Počul, ako špliecha, vylieza z vody, ako šelestí šatstvom, ako potichu hromží, keď si ho natahuje na mokré telo. Zatiaľ obdivoval vranú kobyľu so srstou hladkou a ligotavou ako krtí kožuštek. Bol to bezpochyby kôň

ušľachtilého pôvodu, zaručene rýchly ako vietor, zaručene začarovaný. Bezpochyby je to tiež obyvateľ Faërie, ako aj jeho majiteľka.

– Môžeš sa otočiť.

– Pani Jazera...

– A predstaví sa.

– Som Galahad z Caer Benicu, rytier kráľa Artuša, pána zámku Camelot, vládca Letnej Krajiny, ale aj Dummonie, Dyfneintu, Povyssu, Dyfedu...

– A Temeria? – prerušila ho. – Redania, Rivia, Aedirn? Nilfgaard? Hovorí ti niečo tie mená?

– Nie. Nikdy som ich nepočul.

Pokrčila plecami. V ruke držala okrem meča aj topánky a košeľu, už vypranú a vyžmýkanú.

– To som si myslela. A aký deň roka dnes máme?

– Je, – otvoril ústa, nadmieru začudovaný, – druhý spln po Beltane... Pani...

– Ciri, – zamrmlala mechanicky, pričom mrvila plecami, aby sa jej lepšie usadil odev na schnúcej pokožke. Rozprávala čudne, oči mala zelené a veľké.

Inštinktívne si odhrnula mokré vlasy, a rytier mimovoľne vzdychol. Nielen preto, že jej ucho bolo obyčajné, ľudské, v nijakom prípade nie elfské. Líce mala zdeformované veľkou škaredou jazvou. Poranili ju. Vari je možné poraniť vílu?

Všimla si ten pohľad, prižmúrila oči a zmraštila nos.

– Veru tak, jazva! – vyhlásila so svojím prekvapujúcim prízvukom. – Čo tak vystrašene zízaš? Je hádam jazva pre rytiera až také čudo? Alebo je až taká ohavná?

Pomaly, oboma rukami si zložil kapucňu z krúžkovej ocele a odhrnul si vlasy.

– Pre rytiera to skutočne nie je nič zvláštne, – odpovedal bez mladíckej pýchy a ukázal na vlastnú, sotva zahojenú ranu, čo mu pretínala tvár od sluchy až po spodnú sánku. – A ohavné sú len jazvy na cti. Som Galahad, syn Lancelota du Lac a Elaine, dcéry kráľa Pellea, pána na Caer Benicu. Túto ranu Breunis mi spôsobil. Jeden nemilosrdný, nečestný przniteľ pa-

nien, kým som ho v čestnom súboji neporazil. Som si istý, že som hoden z rúk tvojich prijať tento meč, ó, Pani Jazera...

– Prosím?

– Meč. Som pripravený ho prijať.

– To je môj meč. Nikomu nedovôľm, aby sa ho dotkol.

– Ale...

– Ale čo?

– Pani Jazera vždy... Vždy sa predsa vynorí z vody a obdaruje mečom. Istý čas mlčala.

– Rozumiem, – ozvala sa napokon. – Nuž čo, aký kraj, taký mrav. Lutujem, Galahad, či ako sa to vlastne, ale evidentne si nenatrafil na tú Paniu, na ktorú si natrafiť chcel. Ja nič nerozdávam, a už vôbec si nič nenechám vziať. Aby bolo celkom jasné.

– Ale veď, – osmelil sa, – prichádzate z Faërie, Pani, alebo sa mýlim?

– Prichádzam, – vyhlásila po chvíli a jej zelené oči, ako sa zdalo, nazreli do priepasti priestoru a času, – prichádzam z Rivie, z mesta s rovnakým názvom. Od jazera Loc Eskalott. Priplávala som sem na lodi. V hmle. Brehy som nevidela. Počula som len erdžanie Kelpie... Mojej kobyly, čo bežala za mnou.

Rozprestrela mokrú košelu na kameň. A rytier si opäť vzdychol. Košeľa bola vypraná, ale nedôsledne. Stále sa na nej vynímali škrvrny od krvi.

– Priniesol ma sem riečny prúd, – pokračovalo dievča. Bud' nevidelo, čo si všimol, alebo predstieralo, že si to nevšimlo. – Riečny prúd a čaro jednorožca... Ako sa volá toto jazero?

– Nevie, – priznal. – Toľko je jazier tu vo Gwynnede...

– Vo Gwynnede?

– Pravdaže. Tamtie hory sú Y Wyddfa. Keď ich má človek po ľavej ruke a ide cez lesy, po dvoch dňoch dôjde do Dinas Dinlleu, ďalej do Caer Dathal. A rieka... Najbližšia rieka je...

– Nezáleží na tom, ako sa volá najbližšia rieka. Nemáš niečo na jedenie, Galahad? Umieram od hladu.

– Prečo sa tak na mňa pozeráš? Bojíš sa, že zmiznem? Že uletím do neba s tvojím suchárom a klobásou? Neboj sa. V mojom vlastnom svete som sa čosi navystrájala a zamiešala osudy, takže by som sa tam chvíľu nemala ukazovať. Pobudnem teda určitý čas v tom tvojom. Vo svete, kde márne v noci hľadám na nebi Draka alebo Sedem Kôz. Vo svete, v ktorom je akurát druhý spln po Belleteyn, a Belleteyn sa vyslovuje Beltane. Prečo sa na mňa tak pozeráš, pýtam sa!

– Nevedel som, že víly jedia.

– Víly, čarodejky aj elfky. Všetky jedia. Pijú. A tak ďalej.

– Prosím?

– To je jedno.

Čím pozornejšie si ju obzeral, tým viac sa vytrácala čarovná aura, tým viac pôsobila ako človek, obyčajne, ba celkom všedne. Vedel však, že taká nie je, nemôže byť. Nemožno stretnúť obyčajné dievča na úpäti Y Wyddfa v blízkosti Cwm Pwcca, tobôž nahé sa kúpať v horskom jazere a prať si tam zakrvavené košieľky. Nezáleží na tom, ako to dievča vyzerá, pozemská bytosť to byť nemôže. Napriek tomu si Galahad už celkom voľne a bez nábožného strachu obzeral jej myšacie vlasy, ktoré sa teraz, keď uschli, na jeho údiv ligotali prúžkami striebrobielej sivej. Hľadel na jej útle ruky, malý noštek a bledé pery, na jej mužský odev trochu čudného strihu, ušitý z nezvyčajne husto tkanej jemnej látky. Na jej meč, zvláštny konštrukciou a zdobením, no v nijakom prípade nepôsobiaci ako parádna ozdoba. Na jej bosé nohy, oblepené zaschnutým pobrežným pieskom.

– Aby bolo jasné, – ozvala sa, ako si trela pätu o pätu, – ja nie som elfka. Čarodejka, to znamená vedma, to som... i keď trochu netypická. Eee, možno vôbec nie som...

– To mi je ľúto, naozaj.

– A čo ti je akože ľúto?

– Hovorí sa... – začervenal sa a zajachtal. – Vraj víly, ak sa im podarí stretnúť mládencov, zavedú ich do Elflandu a tam... Pod lieskovým kríkom, na koberci z machu si navzájom prejavajú...

– Chápem, – fľochla rýchlo naňho a vzápätí si odhryzla kus klobásy.

– Pokiaľ ide o krajinu elfov, – prehltila a pokračovala, – pred istým časom som odtiaľ ušla a vôbec sa neponáhľam vrátiť sa späť. A pokiaľ ide o vzájomné prejavy na koberci z machu... Naozaj si nenatrafil na tú Paniu, čo si hľadal, Galahad. Aj tak ti však pekne ďakujem za ochotu.

– Pani! Nechcel som uraziť...

– Nemáš dôvod sa ospravedlňovať.

– Všetko je len pre to, – vyhrkol, – že ste taká mimoriadne krásna.

– Ešte raz ďakujem. Ale aj tak z toho nebude nič.

Istý čas mlčali. Bolo teplo. Slnko stojace v zenite príjemne zohrievalo kamene. Lahučkový vetrík zvlnil hladinu jazera.

– Čo znamená... – ozval sa náhle Galahad čudne vzrušeným hlasom. – Čo znamená kopija s krvácajúcim hrotom? Čo znamená a prečo trpí Kráľ s prepichnutým stehnom? Čo znamená panna v bielom, čo nesie grál, striebornú nádobu...

– A okrem tohto, – prerušila ho, – sa cítiš dobre?

– Ja sa len pýtam.

– A ja nerozumiem tvojej otázke. Je to nejaké dohodnuté heslo? Signál, podľa ktorého sa spoznajú zasvätení? Vysvetli mi to, prosím ťa.

– To veru nedokážem.

– Tak prečo si sa pýtal?

– Nuž lebo... – zarazene sa krútil. – No, skrátka... Jeden z našich sa nespýtal, keď mal príležitosť. Zabudol, že má jazyk, alebo sa hanbil... Nespýtal sa, a tak sa udiala kopa nepríjemností. A odvtedy sa pýtame vždy. Pre každý prípad.

– Žijú v tomto svete čarodejníci? No vieš, takí, čo sa venujú mágii. Mágovia. Vediaci.

– Je tu Merlin. A Morgana. Ale Morgana je zlá.

– A Merlin?

– Niečo medzi.

– Nevieš, kde ho možno nájsť?

– Akožeby nie! V Camelote. Na dvore kráľa Artuša. Práve tam sa aj ja zberám.

– Je to ďaleko?

– Odtiaľto do Povyssu k rieke Hafren, potom po toku Hafrenu do Glevumu, k Moru Sabriny, a odtiaľ je už blízko na roviny Letnej Krajiny. Dohromady asi tak desať dní jazdy...

– Pridáleko.

– Dá sa to, – zajachtal, – o čosi skrátit', keď sa ide cez Cwm Pwcca. Ale to je zakliata dolina. Je tam strašne. Žijú tam Y Dynan Bach Têg, zlostní krpáni...

– A ty čo, meč nosíš na parádu?

– Čo zmôže meč proti čarám?

– Zmôže, zmôže, neboj sa. Ja som zaklínačka. Počul si niekedy niečo také? Ech, jasné, nepočul. A tvojich krpáňov sa nebojím. Medzi trpaslíkmi som mala veľa známych.

No určite, pomyslel si.

– Pani Jazera?

– Volám sa Ciri. Nevolaj ma Pani Jazera. Spája sa mi to so zlými a nepríjemnými spomienkami. Tak ma volali tamtí, v Krajine... Ako si tú krajinu nazýval?

– Faërie. Alebo, ako vravia druidi: Annwn. A Sasi ju volajú Elfland.

– Elfland... – prehodila si cez plecia károvaný piktský pléd, čo od neho dostala. – Bola som tam, vieš? Vošla som do Veže Lastovičky a báb, už som sa našla medzi elfmi. A oni ma práve takto volali. Spočiatku sa mi to dokonca páčilo. Lichotilo mi to. Až do chvíle, keď som pochopila, že v tej krajine, v tej veži a pri tom ich jazere nie som nijaká Pani, ale vlastne väzeň.

– Tak to tam, – nevydržal, – si si poškrvnila košeľu krvou?

Dlho mlčala.

– Nie, – ozvala sa napokon a hlas akoby sa jej mierne zachvel. – Tam

nie. Máš bystré oko. Nuž, pred pravdou neujdeš, niet prečo pchať hlavu do piesku... Áno, Galahad. V poslednej dobe som sa často poškvvrnila. Krvou nepriateľov, ktorých som zabíjala. A krvou blízkych, ktorých som sa usilovala zachrániť... no napokon mi umierali v náručí... Prečo sa na mňa tak dívaš?

- Neviem, či si božstvo, alebo smrteľná panna... Alebo si jedna z bohýň... Ale ak si aj ty účastná pozemského údelu...

- Ak by si bol taký láskavý, k veci.

- Rád by som, - Galahadovi vzbĺkol v očiach plamienok, - počul tvoj príbeh. Nemohla by si mi ho porozprávať, ó, Pani?

- Je dlhý.

- Máme čas.

- A nekončí sa celkom šťastne.

- Neverím.

- Prečo?

- Spievala si, keď si sa kúpala v jazere.

- Naozaj si všímavý, - otočila hlavu, stisla pery a po tvári jej zrazu prebehol kŕč; akoby zrazu zoškaredela. - Áno, si všímavý. Ale veľmi naivný.

- Porozprávaj mi svoj príbeh. Prosím ťa.

- Nuž, dobre, - vzdychla si. - Ak teda chceš, porozprávam.

Usadila sa pohodlnejšie. On sa tiež prispôbil. Kone sa ponevierali po okraji lesa a šklbali trávu.

- Od začiatku, - poprosil Galahad. - Celkom od začiatku...

- Tento príbeh, - ozvala sa po chvíli, keď sa tesnejšie zavinula do piktského plédu, - mi čoraz viac pripadá ako príbeh, čo nemá začiatok. Nie som si istá ani tým, či sa už vlastne skončil. Mal by si vedieť, že sa ukrutne pospietala minulosť s budúcnosťou. Istý elf mi dokonca povedal, že je to ako s tým hadom, čo sa zahryzol do vlastného chvosta. Ten had sa volá Uroboros. A to, že si hryzie vlastný chvost, znamená, že kruh sa uzavrel. V každej chvíli času sa skrývajú minulosť, súčasnosť i budúcnosť. V každej chvíli času sa skrýva večnosť. Rozumieš?

- Nie.

- To nič.